

Λυχνία

ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΚΑΘΕΤΑΙ ΕΠΑΝΩ ΣΤΗΝ ΤΑΦΟΠΛΑΚΑ

Καί γιατί δέν «ἐπέταξε»;
Γιατί δέν ἔφυγε, ὅταν εἶχε πιά φύγει ἀπό τόν τάφο ὁ Χριστός; Γιατί συνέχισε νά κάθεται στόν λίθο τοῦ μνήματος, στήν ταφόπλακα;

* * *

Ἐμεῖς τό βρίσκουμε σωστό, ὅτι φεύγοντας ὁ Χριστός ἔπρεπε νά ἔφυγε καί ὁ ἄγγελος. Καί νά γύριζε στόν οὐρανό.

Ἀλλά ὄχι. Ὁ ἄγγελος ἔμεινε καθισμένος ἐπάνω στόν λίθο τοῦ μνήματος: στήν ταφόπλακα. Γιατί; Γιατί ἔπρεπε μέ τήν παρουσία του νά χύσει φῶς! Σέ τί; Στήν ταφόπλακα! Γιά νά τήν μεταμορφώσει. Νά κηρύξει, ὅτι ἡ ταφόπλακα δέν εἶναι τό τέλος τῆς ζωῆς. Καί νά μετατρέψει τόν πόνο καί τό πένθος γιά τόν θάνατο, σέ μιὰ γλυκιά προσδοκία. Προσδοκῶ ἀνάσταση νεκρῶν καί ζωῆν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος. Ἀναστήσονται οἱ νεκροί, καί ἐγερθήσονται οἱ ἐν τοῖς μνημείοις, καί εὐφρανθήσονται οἱ ἐν τῇ γῆ· ἡ γάρ δρόσος ἡ παρά σοῦ ἴαμα αὐτοῖς ἐστίν (Ἡσαΐου 26, 19).

* * *

Ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ρίχνει φῶς σέ ὅλο μας τό παρελθόν: φῶς σέ ὅλους τούς τάφους. Καί μᾶς λέει: Ὁ τάφος δέν εἶναι ἀπελπισία θανάτου, ἀλλά μήνυμα ἐλπίδας ἀνάστασης καί ζωῆς.

Ἄγγελος ἐκάθισεν εἰς τόν λίθον τοῦ μνήματος! Αὐτός ἡμᾶς εὐηγγελίσατο εἰπών: Χριστός ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ὁ Σωτήρ τοῦ κόσμου. Καί ἐπλήρωσε τά σύμπαντα εὐωδίας (Αἴνοι Κυριακῆς, Ἦχ. Β', τροπ. γ')

Δῶσε μας, Κύριε, αὐτήν τήν χαρά:

Πηγαίνοντας στά κοιμητήρια τῶν πατέρων μας καί τῶν ἀδελφῶν μας νά βλέπουμε ἐπάνω στόν λίθο τοῦ μνήματος νά κάθεται ὁ ἄγγελός Σου. Καί νά κηρύττει τήν ἀνάσταση. Καί νά μᾶς γεμίζει μέ ἐλπίδα ἀναστάσεως.

* * *

Τό παραυτίκα ἐλαφρόν τῆς θλίψεως ἡμῶν καθ' ὑπερβολήν εἰς ὑπερβολήν αἰώνιον βάρος δόξας κατεργάζεται ἡμῖν, μή σκοπούντων ἡμῶν τά βλεπόμενα, ἀλλά τά μή βλεπόμενα (Β' Κορ. 4, 17-18).

† ὁ Ν.Μ.

ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ – ΠΟΛΥ ΩΡΙΜΟ

Όταν τό γένος μας ζούσε στήν σκληρή σκλαβιά τής Τουρκοκρατίας, τόν Ίωάννη, ένα παιδί δεκατεσσάρων χρονών, από τήν Θάσο, από τήν πολλή τους φτώχεια και ανέχεια οί γονείς του τόν έστειλαν στήν Κωνσταντινούπολη νά κάμει προκοπή. Πράγματι, ό νεαρός έπιασε δουλειά σέ έναν χριστιανό ράφτη, για νά γίνει ράφτης.

* * *

Μιά ημέρα, ό ράφτης τόν έστειλε σέ έναν Έβραϊό έμπορο νά αγοράσει κλωστές. Ό Έβραϊός, βλέποντας τόν νέο χωρίς πείρα, θέλησε νά τόν ξεγελάσει. Έτσι γίνονταν τότε οί δοσοληψίες. Ό,τι δώσεις και ό,τι πάρεις! Δέν ύπηρχαν τιμές σταθερές. Σέ τίποτε. Μά ό Ίωάννης, δέν ήταν βλάκας. Κατάλαβε και άρχισε νά φιλονικεί μέ τόν Έβραϊό!

Νευρίασε ό Έβραϊός, και έβγαλε αυτά πού είχε μέσα του: τό μίσος κατά των Χριστιανών! Και φώναξε στους περαστικούς Τούρκους:

-Δέν τό ακούτε αυτό τό παιδί; Βρίζει τήν πίστη σας! Οί Τούρκοι, σάν αφεντικά, δέν ήθελαν πολλά.

Όρμησαν, επάνω στόν Ίωάννη και άρχισαν νά τόν ξυλοκοπούν άγρια! Και μετά; Τόν πήγαν στόν βεζύρη (=Άρχιστυνόμο). Έκει, ψευδομαρτύρησαν, ότι ό Ίωάννης έβρισε τήν πίστη τους! Δέν χρειαζόταν τίποτε περισσότερο. Γιατί ένας νόμος τουρκικός όριζε, ότι οί μαρτυρίες των Χριστιανών είναι, ό,τι κι αν

λένε, ψέματα! Ένώ οί Τούρκοι λένε πάντοτε αλήθεια!...

-Δέν έβρισα κανέναν. Όλα είναι συκοφαντίες και ψευτιές του Έβραίου. Έλεγε ό Ίωάννης. Μά ποιός τόν άκουγε!...

* * *

Ό βεζύρης, τόν είδε μικρό παιδί και τόν λυπήθηκε. Και του λέγει:

-Έλα, παιδί μου, νά γίνεις τουρκος! Θά γλυτώσεις τήν ζωή σου! Έγώ θά σέ πάρω κοντά μου! Και θά σέ κάμω πλούσιο!

Όμως, ό Ίωάννης δέν τήν πάτησε. Δέν ήταν τόσο τσόφλι, όσο τόν περνούσε ό βεζύρης! Ήξερε τί είναι ό Χριστός και τί ό Μωάμεθ και τό Κοράνι του! Και άπάντησε:

-Ποτέ δέν θά τό κάμω νά άρνηθώ τόν Χριστό, ό,τι και αν μου κάμετε! Ό,τι και αν μου τάξετε!

Έκαμε ό βεζύρης κάποιες προσπάθειες «νά του αλλάξει μυαλά»! Είπε μέσα του: αγοράκια και κοριτσάκια σ' αυτήν τήν ήλικία εύκολα παραλύουν! Και τά αφήνουν όλα!

Άλλά ό Ίωάννης δέν τσίμπησε! Ήξερε και πού πατούσε, και γιατί δέν έπρεπε νά δειλιάσει. Ήξερε νά αγωνίζετα Άπογοητεύτηκε ό βεζύρης και διέταξε νά του κόψουν τό κεφάλι.

Τόν πήρε ό δήμιος στόν τόπο τής εκτέλεσης. Και εκεί, εκτέλεσε τήν εντολή. Του έκοψε τό κεφάλι, κόβοντάς του τόν λαιμό. Μά ό Ίωάννης δέν τρόμαξε. Δέν παρέλυσε από τόν πόνο. Και παρέδωκε τήν ψυχή του στόν Κύριο.

Έτσι έμαρτύρησε ό άγιος Ίωάννης ό Θάσιος. Ήταν τότε 20 Δεκεμβρίου του 1652.

Άγ. Νικολάου Καβάσιλα

ΤΑ ΑΓΙΑ ΤΟΙΣ ΑΓΙΟΙΣ

Ο ιερέας, ἀφοῦ προσέλθει στήν ἀγία Τράπεζα καί κοινωνήσει, προσκαλεῖ καί τούς ἄλλους. Ὅμως δέν ἐπιτρέπεται σέ ὅλους ἡ κοινωνία τῶν ἀγίων μυστηρίων. Γι' αὐτό καί ὁ ιερέας δέν τούς προσκαλεῖ ὅλους. Ἀλλά, ἀφοῦ πάρει στά χέρια του τόν ζωοποιό ἄρτο καί τόν ὑψώσει, προσκαλεῖ μόνο τούς ἀξιούς νά κοινωνήσουν. Καί τό φωνάζει:

-Τά ἅγια τοῖς ἀγίοις.

* * *

Εἶναι σάν νά λέγει: Νά, αὐτός εἶναι ὁ ἄρτος τῆς ζωῆς. Ἐλάτε νά μεταλάβετε. Ὅχι ὅμως ὅλοι: Ἀλλά μόνο ὁποῖος εἶναι ἅγιος. Γιατί τά ἅγια ἐπιτρέπονται μόνον στούς ἀγίους. Ἀγίους ἐδῶ δέν ἐννοεῖ τούς τέλειους σέ ἀρετή, ἀλλά καί ἐκείνους πού ἀγωνίζονται νά φθάσουν σέ κάποια βαθμίδα πιά ψηλή· ἔστω καί ἂν δέν ἔφθασαν ἀκόμη. Γιατί καί αὐτοί πού ἀγωνίζονται, δέν ἐμποδίζονται νά μετέχουν τῶν ἀγίων μυστηρίων.

* * *

Διαβάζοντάς τα αὐτά ἐμεῖς θαυμάζουμε καί διερωτώμαστε: Πῶς τά ἄντεξε ἓνα νεαρό παιδί τόσα μαρτύρια;

Δέν ἦταν ἀσκητής. Δέν ἦταν θεολόγος. Δέν εἶχε ὠριμη ἡλικία. Παιδί ἦταν ἀκόμη.

Καί αὐτό μᾶς λέει:

Παιδί ἦταν. Ἀλλά ὄχι μέ μυαλά παιδικά. Εἶχε ὠριμάσει. Σκεφτόταν

στηρίων. Γιά νά ἀγιάζωνται. Καί ἀπό αὐτή τήν ἄποψη θεωροῦνται καί αὐτοί ἅγιοι. Καί ἡ Ἐκκλησία λέγεται ὅλη ἀγία· καί ὁ μακάριος ἀπόστολος γράφοντας πρὸς ὀλόκληρη χριστιανική κοινότητα λέγει: «Ἀδελφοί ἅγιοι, κλήσεως ἐπουρανίου μέτοχοι» (Ἐβρ. 3,1). Ἅγιοι ὀνομάζονται οἱ πιστοί, ἐπειδὴ κοινωνοῦν τό σῶμα καί τό αἷμα τοῦ Ἁγίου, δηλαδή τοῦ Χριστοῦ. Καί εἶναι πράγματι μέλη τοῦ ἰδίου σώματος. Σάρκα ἀπό τή σάρκα Του. Ὅστ' ἀπό τά ὀστ' Του.

Ἄμα εἴμαστε ἐνωμένοι μαζί Του, καί διατηροῦμε ἀρμονική ἐπικοινωνία μαζί Του, κοινωνώντας παίρνομε τήν ἀγιωσύνη τοῦ Χριστοῦ πού εἶναι ἡ Κεφαλή, καί ἡ Καρδιά τῆς Ἐκκλησίας. Ἐνῶ ἅμα ἀποκοποῦμε ἀπό τήν ὀλόγητα τοῦ ἀγίου Σώματός Του, καί κοινωνοῦμε, μάταια μετέχομε στά ἅγια μυστήρια.

* * *

Τί εἶναι ἐκεῖνο πού ἀποκόπτει τά μέλη (τούς πιστούς) ἀπό τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ; Τά ἁμαρτήματά μας! Ναί τά ἁμαρτήματά μας στέκονται ἐμπόδιο ἀνάμεσα σέ μᾶς καί στόν Χριστό. Καί μᾶς χωρίζουν (Ἡσαΐου 59,2).

καί ἀντιμετώπιζε τίς πιό δύσκολες καταστάσεις σάν ἄνδρας ὠριμος, πολυπειρος καί σοφός!

Γιατί;

Ἐδῶ εἶναι τό μυστικό.

Γιατί εἶχε μάθει ὅτι μία εἶναι ἡ ἀλήθεια. Μία ἡ πίστη γιά τήν ὁποία ἀξίζει κανεῖς νά πεθάνει:

Ἡ πίστη στόν Χριστό.

Ἀρχιμ. Ν.Κ.

Καί λοιπόν; Κάθε άμαρτία νεκρώνει τόν άνθρωπο;

Όχι βέβαια! Αλλά μόνον οί θανάσιμες άμαρτίες. Οί άμαρτίες «πρός θάνατον»! «Υπάρχει όμως και άμαρτία μή «πρός θάνατον», μή θανάσιμη, λέγει ο Εύαγγελιστής Ίωάννης (Α΄ Ίωάν. 5, 16-17).

Καί γι' αυτό οί βαφτισμένοι, όταν δέν πέφτουν σέ θανάσιμα άμαρτήματα, στά άμαρτήματα πού χωρίζουν τόν άνθρωπο από τό Χριστό και τοῦ επιφέρουν (πνευματικό) θάνατο, δέν υπάρχει γι' αὐτούς εμπόδιο νά κοινωνοῦν. Γιατί ἐξακολουθοῦν νά εἶναι ζωντανά μέλη τῆς Ἐκκλησίας, ἐνωμένα μέ τήν Κεφαλή της, τόν Χριστό.

* * *

Στή διακήρυξη τοῦ ιερέα: «Τά ἅγια τοῖς ἁγίοις», οί πιστοί ἀποκρίνονται:

-«Εἷς ἅγιος, εἷς Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, εἷς δόξαν Θεοῦ Πατρός». Δηλαδή: κανένας δέν ἔχει ἁγιότητα ἀπό τόν ἑαυτό του. Δέν εἶναι ἔργο ἀνθρώπινης ἀρετῆς ἡ ἁγιότητα! Όλοι ἀπό Ἐκεῖνον τήν παίρνουμε. Καί ὅπως ἂν βάλεις πολλούς καθρέπτες κάτω ἀπό τόν ἥλιο, ὅλοι θά ἀστράπτουν και θά νομίζεις ὅτι βλέπεις πολλούς ἡλίους, ὅμως ἕνας εἶναι ὁ ἥλιος· ἔτσι και ὁ Χριστός, ὅσους και ἂν ἁγιάζει, Αὐτός θά εἶναι πάντοτε ὁ ἕνας και μοναδικός ἅγιος.

(Από τό βιβλίό του: Ἐρμηνεία τῆς Θείας Λειτουργίας, κεφ.36).

Οὐρανοί καινοί και γῆ καινή

Γράφει ἡ ἅγια Γραφή στό ἱερό βιβλίό τῆς Ἀποκάλυψης (κεφ. 21,1): «Εἶδον οὐρανόν καινόν και γῆν καινήν».

Αὐτή ἡ γῆ πού υπάρχει τώρα, θά παύσει νά υπάρχει. Καί ὁ οὐρανός, θά παύσει νά υπάρχει! Καί μέσα στόν καινούργιο οὐρανό και στήν καινούργια γῆ, θά δεσπόζει ἡ νέα Ἱερουσαλήμ· μία καινούργια Ἱερουσαλήμ!

Όσο θά εὐρίσκεται στήν γῆ, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ὅλο και θά ἀντιμετωπίζει κινδύνους. Μετά τήν κρίση ἔρχεται ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Από 'κει και πέρα δέν θά υπάρχει πιά: οὔτε πόνος, οὔτε λύπη, οὔτε στεναγμός.

* * *

Μέ μία προϋπόθεση: ἂν ἔχουμε πιστεύσει στόν Χριστό. Για ὅποιον δέν πιστεύει στόν Χριστό, τό μέλλον εἶναι πιό μαῦρο και πιό ζοφερό. Καί περισσότερο σκοτάδι.

Μιά εἶναι ἡ σοφία. Θεμελιώστε τήν ζωή σας στό Χριστό. Ἀφήστε Τον νά κυβερνήσει τήν ζωή σας. Μᾶς χρειάζεται θάρρος· πίστη· δύναμη.

Μά ὅλα αὐτά τά ἔφερε στόν κόσμο ὁ Κύριός μας τότε πού ἐκένωσε τόν ἑαυτό του και ἐπῆρε γιά χάρη μας δούλου μορφή (Φιλ. 2, 7-8), και ἐταπείνωσεν ἑαυτόν μέχρι θανάτου, θανάτου δέ σταυροῦ.

* * *

Ἡ ἐλπίδα, ἔστω και σέ ποσότητα μιᾶς ἀμυδρᾶς ἀχτίδας, στολιζει και ὁμορφαίνει τόν δρόμο μας· και ὅσο πιό πηχτό γίνεται τό σκοτάδι, τόσο πιό παρήγορη γίνεται ἡ ἔστω και μία ἀχτίδα φωτός και ἐλπίδας.

Ἐμεῖς εἴμαστε χριστιανοί;

Πόσο τήν αισθανόμαστε αὐτήν τήν ἀχτίδα;

Πόσο παίρνουμε ἀπό αὐτήν ἐλπίδα, χαρά και δύναμη;

† ὁ Ν.Μ.

ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

Μηνιαῖον Περιοδικόν

Ἱ. Μητροπόλεως Νικοπόλεως

Ἐκδότης: Μητροπολίτης Νικοπόλεως Μελέτιος

Ἑπεύθ.: Ἀρχιμ. Νίκων Κουτσίδης*

ΜΑΪΟΣ 2009 * Ἀρ. Φύλλου 310 * Ἔτος ΚΘ

Διανέμεται δωρεάν * Εἰσφορές δεκτές

Γραφικές Τέχνες «ΜΕΛΙΣΣΑ» Α.Ε.

Τηλ. 2397 023 313 Ἀσπροβάλτα Θεσπικῆς

